

de 400 maa selvfølgelig frem for Offentligheden, siger det ærede Medlem. Det forbyr mig egentlig, at ikke alle de 2 700 Navne skal frem. Hvorfor skal vi ikke have at vide Navnene paa alle dem, der vilde modtage Bestiktelser? Det var dog det mest naturlige. Men maa jeg spørge: Hvorledes skulde nu egentlig disse Mennesker vide, at det var Bestiktelser? For at de skulde vide, at det var Bestiktelser, maatte de dog først og fremmest vide, at Hr. Ballin vilde bestikke dem. Men hvorledes skulde de mon vide det i 1916, da Hr. Ballin i stor Udstrækning var Regeringens Tillidsmand, var dens Raadgiver paa store Omraader? Hvorledes skulde de Folk, der her søgte at komme i Besiddelse af Aktier, vide, at han vilde bestikke dem? Det staaer for mig som utroligt. At Banken tog dem, den stod i Forretningsforbindelse med, er ganske naturligt, det var for den en Forretning og ikke noget som helst andet. Der var Folk af dem, der her fik Aktier, som beholdt dem i Tillid til, at det var et godt Selskab, og jeg gad egentlig ogsaa vide, hvorledes de skulde tro andet. De vidste om Hr. Ballin, at han var Regeringens Raadgiver og Tillidsmand, som jeg har sagt. De vidste yderligere, at det ærede Medlem Hr. Rode havde sagt god for vedkommende. Den 29. Oktober 1917 sagde det ærede Medlem Hr. Rode god for Hr. Ballin her i Rigsdagen. Det ærede Medlem drog andre Medlemmer frem, der havde kritiseret, at man benyttede Hr. Ballin og Hr. Heilbuth saa stærkt, som man gjorde, og sagde til disse Medlemmer: Vil De ikke sige mig, hvorfor De kritiserer dette? Og det ærede Medlem optraadte meget kraftigt derimod. Hvordan skulde saa Folk egentlig tro, at de ikke kunde have Tillid til det Selskab? Foruden det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelser var der ogsaa Udtalelser af den tidligere radikale Minister Hr. Weimann, som ved en Generalforsamling i Juni 1918 udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Selv under den nuværende væsentlig paa privat Initiativ baserede Samfundsorden kan Hovedvægten imidlertid ikke ligge paa, at Aktionærernes økonomiske Interesser fremmes og betrygges Hovedsynspunktet maa være at fremme og betrygge dansk Arbejde“. Og senere: „Naar saa mange Mennesker tillidsfuldt lægger deres Midler i Deres, Hr. Direktør Ballins, Haand, saa er det ikke Styverfængere, der kommer for at stryge Rigsorterne; vi er „Godtfolk“, som mener, at vi, samtidig med at vare-

tage vor Egeninteresse, bærer Sten til en samfundsmæssig Bygning“. Naar saa gode Folk som de Herrer Rode og Weimann har sagt god for Hr. Ballin, hvorledes skulde saa de, der tegnede Aktier, egentlig vide, at det var at modtage Bestiktelser? Hvis disse Mennesker skal behandles saaledes som af det ærede Medlem ønsket, at de, efter maaske at have tabt deres Penge, efter at være blevet stillet i Gabestokken, efter at være blevet beskyldt for at have modtaget Bestikkelse, nu oven i Købet skal haanes, hvorledes skal vi saa egentlig karakterisere Mænd, som vidste fuldstændig det samme som disse Mennesker, som har set det samme Prospekt af 28. Oktober 1916, som netop sagde, at Aktierne vilde blive uddelt efter Landmandsbankens Forgodtbefindende? Hvorledes skal man saa se paa den Minister? Vedkommende maatte dog vide det samme, som de Mænd, der tegnede Aktier paa det Tidspunkt, vidste. Hvorfor traadte det ærede Medlem ikke frem paa det Tidspunkt og sagde: Nej, I maa ikke tegne Aktier dér til det Beløb, for det er at modtage Bestikkelse? Det ærede Medlem maatte saa samtidig sige: Dette kan ikke være andet, end at Ballin vil bestikke jer. Hvorfor traadte det ærede Medlem saa ikke frem paa det Tidspunkt og sagde: Vi kan ikke have den Mand her, som kommer med Udbydelse af Aktier, som Folk tegner sig for, og som skal bruges som Bestikkelse? Men ikke blot denne passive Rolle indtog det ærede Medlem, men han indtog, som jeg før nævnte, oven i Købet en meget positiv Holdning, idet han i Rigsdagen udtrykkelig tog Hr. Ballin meget kraftigt i Forsvar. Hvordan skal vi karakterisere vedkommende Minister? De Folk, som her meldte sig, mente netop, at de nok varetog deres egen Interesse, men, som den tidligere radikale Minister har sagt: Ja, men vi gør det samtidig med, at vi bærer Sten til en samfundsmæssig Bygning.

Jeg ved, hvad det ærede Medlem vil svare. Han vil svare: Ja, men det er dog skandaløst, at man her siger, at jeg skulde have gjort noget i 1916 og 1917 overfor Hr. Ballin, for jeg vidste dog ikke den Gang, at i det Selskab blev der paa det Tidspunkt spekuleret af Direktørerne saa stærkt, at Spekulationerne løb op til 6—7 Gange Aktiekapitalen, 67 Millioner i det Selskab blev omsat alene gennem Landmandsbanken. Det ærede Medlem vil sige: Jeg vidste ikke, at den Mand, som var Regeringens Raadgiver og Tillidsmand, var, som han senere har vist sig at være —